

ΜΕ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΣΑΡΑ ΜΠΛΕΝΤΕΛ

Τελευταία, γίνονται πολλές συζητήσεις στον λογοτεχνικό χώρο σχετικά με τους «συμπαθητικούς» και «αντιπαθητικούς» χαρακτήρες, και η τάση είναι να προτιμούνται οι «μισητοί» ήρωες, ακόμη κι αν ο αναγνώστης τους βρίσκει τόσο αποκρουστικούς που παρατάει το διάβασμα. Η Λουίσε είναι πολύ συμπαθητική. Αυτό ήταν συνειδητή επιλογή;

Αν απαντήσω όχι, ακούγομαι ρηχή; Όχι, δεν ήταν συνειδητή επιλογή. Η Λουίσε διαθέτει τα καλύτερα και τα χειρότερα στοιχεία από μένα, καθώς και όλα όσα θα ήθελα επιπλέον να έχω. Τελικά είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος, που απλώς κάνει μια ασυνήθιστη δουλειά.

Είναι διασκεδαστικό να γράφεις για κακούς, γιατί κάνουν πράγματα φρικτά, που ενδεχομένως θα ήθελες να κάνεις κι εσύ στην κανονική ζωή σου (όλοι κάποια στιγμή είχαμε την επιθυμία να «σκοτώσουμε» κάποιον υπάλληλο αεροδρομίου που πέταξε τη βαλίτσα μας.) Αν μπορούσες να είσαι ένας από τους «κακούς» ήρωές σου, ποιον θα διάλεγες;

Δύσκολη ερώτηση. Πραγματικά δεν ταυτίζομαι με κανέναν από τους «κακούς» ήρωές μου ούτε θα ήθελα να είμαι ένας από αυτούς. Αρκετούς τους κατανοώ, με την έννοια ότι μπορώ να μπω στη θέση τους, αλλά ο συγγραφέας οφείλει να το κάνει αυτό, προκειμένου οι ήρωές του να είναι ρεαλιστικά δομημένοι και πιστευτά δεμένοι με την πλοκή του βιβλίου.

Η φιλία της Λουίσε και της Καμίλα είναι κάτι που μου αρέσει πολύ. Οι γυναίκες στην αστυνομική λογοτεχνία είτε είναι μοναχικές είτε έχουν άντρες συνεργάτες. Γιατί διάλεξες δυο γυναίκες, και μάλιστα φίλες;

Είναι και οι δύο μαμάδες χωρίς σύζυγο. Και οι δύο αφοσιωμένες στη δουλειά τους. Είναι σαν οικογένεια οι δυο τους και έχουν επιλέξει η μία την άλλη ακριβώς γι' αυτό. Τρέφουν αλληλοσεβασμό, αλληλοβοηθιούνται, είναι ευάλωτες και ταυτόχρονα δυνατές. Μου δίνουν την ευκαιρία να ζωγραφίσω ένα πορτρέτο της σύγχρονης γυναίκας.

Απόσπασμα από συνέντευξη της Σάρα Μπλέντελ στη συγγραφέα αστυνομικής λογοτεχνίας Κάριν Σλότερ στο www.thecrimevault.com